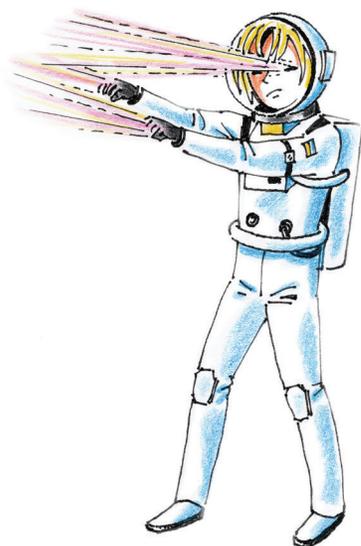

Даніка Соліс

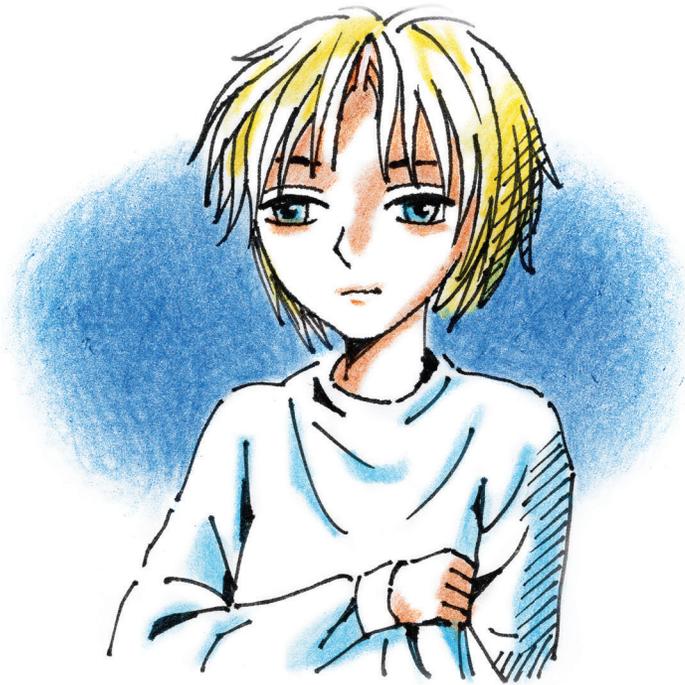
★ Герой ★ Червоної ★ планети ★

або

Перше життя
на Марсі

Харків
«Фоліо»

1. Завжди сам

За вікном тихо падав дощ. Краплинки, ніби цвяшки, прибивали до мокрого асфальту золоте осіннє листя. День був похмурий. Настрій теж. Цього нудного ранку Іксі сидів біля вікна і з сумом згадував минуле літо. Літо, яке розділило його життя на «до» і «після». Осінній пейзаж за мокрою шибкою наповнював тугою серце хлопчика. Але сумно й боляче Іксі було не від того, що за вікном холодна осінь, прикрощів йому завдавала думка про велику таємницю, що так і лишилася нерозгаданою. Чому чари Фрізі не припинили діяти? Чому Кеті так і не одужала?! Ці питання не давали хлопчикові спокою. Адже виконати обіцяне для Іксі було надзвичайно важливо.

Кому і що він обіцяв? Хіба ви нічого не чули про його пригоди? Не знаєте про підступного Фрізі та космічні дива? Що ж, мабуть, варто почати з початку.

До речі, з чого все почалося? Напевно, все почалося з великої мрії. А мріяв Іксі, скільки себе пам'ятає. Проте справжні пригоди розпочалися майже одразу після останнього дня у школі. Ось як усе було...

— Діти, вітаю вас із закінченням навчального року! — всміхнулась Маркета Вікторівна. — Ви добряче попрацювали, хоча й не всі, — вчителька кинула несхвальний погляд на Климка Калюжного і радісніше продовжила: — А отже, заслуговуєте на відпочинок.

— Ура! — вигукнув клас.

— Свобода! — кричав найголосніше Калюжний. — Нарешті це пекло скінчилось! Ще трішечки — і я здох би від цієї науки!

— Цить, Калюжний! — гримнула на нього вчителька. — Від науки ще ніхто не... не постраждав.

— Як ніхто!? Ось перед вами живий приклад, — Климко тицьнув себе пальцем у груди. — Жертва науки, так би мовити!

Клас засміявся.

— Жертва лінощів — ось хто ти! — сказала на те Маркета Вікторівна. — Це не ти від науки постраждав, а вона від тебе. Але зараз не про це, Калюжний. Зараз я назву найкращого учня в класі, того, хто впродовж року був найстараннішим, — заусміхалась вчителька. — І найкращим став...

— Та зрозуміло хто, — ехидно пирхнувши, знову вигукнув Калюжний, — це ж наш містер Корольов!

Клас зареготав.

— Калюжний! — цього разу вчителька розсердилась по-справжньому. — Ти вже перетнув межу! Негайно припини!

— А що я сказав? — скривився Клим. — Усі ж знають, що наш «професор» косить під Сергія Корольова. Теж мені авторитет.

— Ох, Калюжний, мабуть, у тебе немає мрій, — мовила вчителька. — Інакше не казав би такого.

— Чого це!? У мене є мрія — мільйон баксів!

Діти знову зареготали, а вчителька лише з відчаєм похитала головою. Вона взяла до рук похвальний лист та відзнаку за досягнення і глянула поверх учнівських голів на передостанню парту, за якою сидів світловолосий хлопчина.

— Іксі, підійди, будь ласка! — якомога радісніше мовила Маркета Вікторівна.

Іксі підвівся зі свого місця й рушив до класної керівниці. Коли він проходив повз Калюжного, той підставив йому підніжку. Іксі перечепився, поточився й ледве не впав.

— Ха-ха! — реготнув Клим. — Корольок йде на зліт! Обережно, бо ще в космос полетиш!

— І полечу! — рішуче відповів Іксі й пильно глянув на свого кривдника. — Колись.

Шкільні приятелі Іксі за всі чотири роки навчання у школі так і не стали йому справжніми друзями. Єдиними, з ким він завжди із задоволенням проводив час, були книжки, переважно про космос. Іксі перечитав усю бібліотеку, що була у нього вдома. І випереджав своїх однокласників чи не з усіх предметів. Але таких всезнайків діти частенько дражнили й недолюбливали.

Хоча високі оцінки не були для Іксі несподіванкою, та він усе одно дуже ними тішився. Але ж усяка радість не буває повною, якщо нею з кимось не поділитися. Тому після школи хлопчик одразу поспішив додому, аби розповісти батькам про свої досягнення в навчанні.

Вже біля будинку, Іксі не став чекати, поки відчиняться головні ворота, і хутко перестрибнув через задню хвіртку, якою зазвичай користувалися хатні працівники. Залишивши вхідні двері відчиненими навстіж, швиденько роззувся й забіг у вітальню.

— Мамо! Тату! Дивіться, що в мене! — сявав від радості Іксі, вимахуючи похвальним листом та відзнакою.

— Ага. Добре, що ти прийшов, бо я спізнююся у спа-салон, — навіть не взявши до рук предмети синові гордості, кивнула мама, і зразу перемкнула увагу на тата: — Милий, ти ж пам'ятаєш, що у нас сьогодні вечера в ресторані? Будуть усі наші партнери. До речі, підкинеш мене до спа?

— Ти забула, що в мене зустріч з японськими інвесторами? — невдоволено відповів тато. — Двохмільйонний контракт! Їдь своєю.

— Тату, а в мене ось... — Іксі дістав з портфеля свій новий винахід — Марсдейми. Може, хоч це його зацікавить?

— Прикольно, — кинув на ходу тато. — Що там у школі?

— Найкращий у класі.

— Крутелик! Як Сергій Корольо...

— Це не смішно! — вигукнув Іксі, перш ніж тато встиг закінчити речення. — Я ж вам уже казав!

Іксі кинув похвальний лист під ноги батькам і побіг у свою кімнату. Гучно хряснув дверима й з розгону впав на ліжко. З вітальні долинали приглушені голоси батьків.

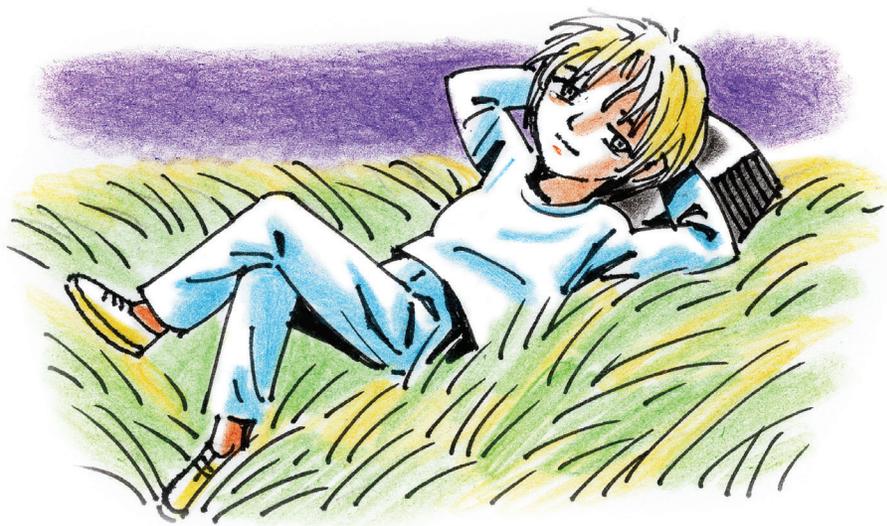
— Капець якийсь, — здивовано й роздратовано буркнув тато. — І чого це він?

— А я знаю? — знизала плечами мама. — Можна подумати, що йому чогось не вистачає! Одяг — із найкращих бутиків, комп'ютер — найкрутіший, останній айфон — будь ласка! Може, йому ще apple watch купити?

— Ага, і власну обсерваторію! — кинув тато і раптом схопився: — А котра година!? — зиркнувши на годинник, він сердито вигукнув. — Япо́на-ма́тінка! Япо́нці ж!

— Салон! — підхопила й собі мама.

Іксі почув, як за мить заклацнулися усі три замки. Дім наповнився такою тишею, що можна було почути веселий сміх, що долинав із сусідньої вулиці, де гралась малеча. Хлопчик залишився сам. Утім, Іксі часто здавалося, що він тут завжди сам, навіть коли батьки вдома.

2. Перше бажання

Та довго сердитись Іксі не вмів і не хотів. Щоб не гаяти більше ані хвилини в порожньому домі, Іксі вийшов надвір, схопив велосипед і, щосили крутячи педалі, помчав до свого улюбленого місця. Він обожнював кататись на велосипеді. Щоразу знаходив якісь цікаві краєвиди. Та було в нього одне особливе місце, до якого він навідувався найчастіше.

— Тільки б не спізнитись! — захекано пробурмотів Іксі. — Я повинен будь-що встигнути!

Хлопчик завзято гнав велосипед, раз по раз поправляючи рюкзак, який постійно сповзав з одного плеча. Від вітру в очах Іксі з'являлися сльози, він витирав їх по черзі то

однією рукою, то іншою. Вечоріло, а до улюбленого пагорба було ще далеченько. «Доведеться пришвидшитись! — подумав хлопчик і дужче запрацював ногами. — Напевно, наступним моїм винаходом буде супершвидкий байк. Нумо, Іксі, ще трохи залишилось!»

Видершись на самісінький верх пагорба, із завмиранням серця чекав появи першої зірки. Потім ще однієї, і ще, і ще... А за кілька митей усе небо мерехтіло дрібними загадковими блискітками.

— *YES!* Здається, встиг! Привіт, зірочки! — злізаючи з велосипеда, вигукнув Іксі і зручно вмовстився на улюбленому пагорбі.

Зірки того вечора ніби змагалися між собою: яка з них найяскравіша. В такі моменти Іксі здавалось, ніби час зупиняється, а цілий всесвіт належить лише йому.

— Якби ж мені побачити вас зблизька, погратися з вами. Тоді я був би найщасливішим! — мріяв хлопець. — Ось доведу до пуття Марсдейми та зможу побачити не лише вас, а й увесь космос. Ох! Я зовсім забув розповісти вам про Марсдейми!

Іксі ліг на траву, поклав під голову рюкзак і почав розповідати.

— Марсдейми — це такі телескопічні окуляри. Крізь них я зможу бачити все, що відбувається в космосі. І силою думки керувати й створювати різні програми. Ще зовсім трошки — і вони запрацюють як годиться. Хоч тато якось і сказав, що це дурня, але що він узагалі розуміє в цьому! Крім свого бізнесу, більше нічого не помічає. Але я його ще переконаю в крутості моїх телескопиків. Звісно, сам я ще не впораюся з програмуванням окулярів, але ж у мене є найкращий у світі дідусь! Знаєте, який

він розумний?! Та дідусь Еван — геній! Відомий інженер-винахідник, якого знає весь світ! Він — мій найкращий друг! Не подумайте... ви також мої *the best friends!* Просто до вас тааак далеко. А дідусь трохи ближче. Я вже так скучив за ним і за бабусею Луїзою. Та нічого, зовсім скоро я поїду до них у Карпати на все літо. Уявляєте?! Цілісіньке літо в горах! Ура! Ох, і накупаюсь у річці досхочу... Там весело і стільки всього цікавого! А повітря... — він зробив глибокий вдих, — дихати не передихати. Все навкруги пахне ранковою росою і дивовижними бабусиними квітами. А якби ви знали, як смачно моя бабуся готує! Ммм... пальчики оближеш. Мама так не вміє. Тільки — тссс!! Не кажіть їй, бо ще засмутиться. — Іксі знову посміхнувся. Скоріше б уже в Карпати...

Іксі замріявся. Уявляв гігантську дідову майстерню, де той навчав його новітніх технологій та інженерії; уявляв яблуневі сади, кошлатих овечок з родинної ферми, зеленогриві гори і стрімкі потічки, а ще — таке близьке й таке глибоке карпатське небо... В гірському краї Іксі завжди здавалося, що його друзі-зірки набагато ближче. От би побувати там, у космосі!

Іксі так цього хотілося, що він і незчувся, як промовив своє бажання вголос.

Зміст

1. Завжди сам	3
2. Перше бажання	8
3. Ура! Карпати!	11
4. Ліс	14
5. Несподіване знайомство	16
6. У пастці	20
7. Історія забутого дня	22
8. Загадкова печера	27
9. Чарівник	31
10. Фрізі	37
11. Віра нікуди не зникає	40
12. Суперсила	46
13. Помічник	50
14. Говерла	53
15. Сіроманець	59
16. Чарівне печиво	64
17. Гоголь і Моголь	68
18. Звільнення полоненого	74
19. Портал до квітки	77
20. Бій велетнів	83
21. Віщий сон	87
22. Дідусь у небезпеці	89
23. Спейс Спаркл	93
24. Початок космічної мандрівки	97
25. Зірки	100
26. Невже знову жуки	105
27. Спейс Бім	108
28. Озеро Сновидінь	113
29. Камінь	115
30. Галактичні простори та несподівані пригоди	120
31. Чорна Діра	124
32. Інша галактика	128
33. Комета	131
35. Сила безкінечного вакууму	138
36. Назад у минуле	142
37. Космічний корабель	145
38. Драконове дерево	149
39. Галерея крижаних фігур	153
40. Колекція Фрізі	157
41. Надія	161
42. Казка стає бувальщиною	165
43. Останній шанс	169
44. Невже місія провальна?	172
45. Несподіваний стрибок	177
46. Перше життя на Марсі	182
47. Хіба ж чари не зникли?	185
48. Сила Любові	189